

*Hamdi
Koç*

Melekler
Erkek Olur

ROMAN

HAMDİ KOÇ

MELEKLER
ERKEK OLUR

Can ağdaş

Melekler Erkek Olur, Hamdi Koç

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Yayınları'nda 1. basım: Temmuz 2020, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Sırma Köksal

Düzeltili: Mert Tokur

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4471-6

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750744716

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

HAMDİ KOÇ

MELEKLER
ERKEK OLUR

ROMAN

♥can

Hamdi Koç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Yalnız Kaldınız, Peyami Bey, 2017

Çiçeklerin Tanrısı, 2020

Çıplak ve Yalnız, 2020

HAMDİ KOÇ, 1963 yılında Fatsa'da doğdu. İÜ İngiliz Filolojisi'nden mezun oldu. İlk romanı *Çocuk Ölümü Şarkıları* 1992'de yayımlandı. İkinci romanı *Melekler Erkek Olur* (2002) ile Türkiye'nin en çok okunan yazarlarından biri oldu. Bu romanı *Çiçeklerin Tanrısı* (2003), *İyi Dilekler Ülkesi* (2005) ve *Bir Eski Kocanın Öğleden Sonrası* (2009) izledi. Koç sonraki romanı *Çıplak ve Yalnız* ile 2013 Dünya Kitap Yılı'nı Telif Kitabı Ödülü'nü ve 2014 Orhan Kemal Roman Ödülü'nü kazandı.

Unutmadıkları ve iyi bitirdikleri için.

Aydın'a,
Reyhan'a

1

Onun için fazla zengin bir evdi. O kadar şeyi tek başına yapmış olamazdı.

Bağış kabul etmiş olmalı, dedim. Bağış kabul edecek, hatta isteyecek birine benziyordu. Karşılık olarak değil, herhalde, ama bir tür doğallık içinde. N'olucak ki, benim param olsa ben de sana alırım. Bir şey isteyince saklamayacak, hemen söyleyecek bir kadın; ister bir ayakkabı, ister bir erkek olsun. Beni istemişti. Beni almak, eminim, ayakkabı almak kadar kolay olmuştu. Ayağında güzel duracaktım.

Kapıyı benim kapatacağımı varsaydı; ayakkabılarını ayakuçlarıyla arkadan bastırarak çıkartıp doğruca içeriye girdi. Hızlı hareket ediyordu, ne kadar hızlı istiyorsa. Son içkilerimizi içerken, gel deniz kenarına gidip kumların üstünde sevişelim, demiştim, ya da işte, rıhtımlar üstünde, beni terslerse sarhoşluğa sığınmaya hazır bir halde. Gecenin o saatinde, o soğukta. Kabul eder diye de korkmuştum sonra. Çünkü delilik yapmaya hazır birine benziyordu; baş döndürücü bir enerjisi ve ani heyecanları vardı. Daha iyisini önermişti. Bana gel, demişti. Bana gidelim. Yesss, kastettiğim buydu, deniz derken, beni evine davet et, evine gidip sevişelim, konuğun olayım bu gece, beni ağırla, hayatımın gecesini yaşat bana, tek ge-

cesini. Masanın altından bir bacağımı bacaklarının arasına sıkıştırmış, oynuyordu; oynarken, zevkle, bendeki değişiklikleri izliyordu. Boştaki diğer bacağım, titriyordu.

Neyse, bağış mağış; kendine ait bir evi vardı ve beni evine getirmişti. Sonunda evine gelebildiğimiz için mutluydum. Üstelik evi güzel bir ev olduğu için de, ayrıca mutluydum.

“Bana bir on dakika izin ver. Sen geç, rahatına bak.”

Ben sokak kapısını kapatıp emniyet mandalını da taktığımda o çantasını ayakkabılığın üstüne bırakmış, salonun ışığına benim için yakmış, banyoya gitmiş, suyu açmış, su ısınırken soyunmaya başlamıştı. Aklıma takılan bir ayrıntı, banyoya girince kapıyı içeriden kilitlemesi oldu. Geçmişteki kötü tecrübeler, diye düşündüm, nedense. Nedense kadınların kötü tecrübeleri olmuş olabileceğini çok kolay düşünürüz. Bize bir şey olmaz da, erkeklere, kadınların başına her şey gelebilir. O bir tür hasasiyet ve özenle vücudunun en hayati ve en bakterili yerlerini hijyenik biçimde tadılabilir hale getirirken, bu inceliği takdir edemeyen ve kendini cesur, sabırsız, dayanılmaz sanan bir adam, birkaç adam, gidip banyoya dalmıştı, geçmişte, onun daha tecrübesiz ve daha sevgiye aç olduğu zamanlarda, arayış zamanlarının en kör zamanlarında. Böyle adamlarla yatıp kalktı demek bu kadın! Zorlama, itiraz, inat, hayır, evet, defol, orospu. şimdi bana da onlardan biriymişim gibi davranıyordu, bilinçli ya da iğüdüsel olarak. Onu küçük düşürme potansiyeli olan ve küçük düşürülebilir biri gibi. Ah kalbim çok kırıldı, şey, Selma, beni onlardan biri sandığın için.

Olsun. O kadar küçük düşmekten bir şey olmaz. Gerçek hayat başlayınca hepsi unutulur. Geçer gider her şey, alınganlık da, gurur da, geçmiş de; geriye titreme kalır, ter kalır, karanlık kalır, iniltili, yakın, soluksuz karanlık.

Onunla karanlığa kadeh kaldırdık. Akşamüzeriydi. İlk bardaki ömrümüzü tamamlamıştık. Zor bir birkaç saat olmuştu, teklif etmek, kabul edilmek, kimseye gözükmekten gelmeyi başarmak, geldikten sonra rahatlamaya çalışmak, ondan sonra da kimseye gözükmeyeceğini ummak. Henüz yeterince karanlık, yeterince ıssız değildi de ondan. Ama birbirimize ısınmıştık, öte yandan! Sarhoş olma, kusma endişesine kapılmadan karşılıklı sert içkiler içebildiğimizi, içerken işyerindekileri çekiştirip gülebildiğimizi görmüştük. Ben onun kalabalık içinde insanı tedirgin etmeden durabildiğini, sağa sola, adamlara ve kadınlara bakmadan, kimseyi süzmeden durabildiğini, sadece bana bakabildiğini ve bana süzgül gözlerle de, ışıltılı gözlerle de, kuşkulu gözlerle de bakabildiğini görmüştüm ki onun gibi bir kadın için sürpriz, benim gibi bir adam için başarı sayılırdı.

Sonra karanlığı, gece karanlığını, ıssızlığını yolda karşıladık, ikinci, gerçek bara giderken. Rahat bir nefes aldım. İnancım arttı; olacak, dedim, büyük bir hata yapmazsan, büyük bir aksilik olmazsa.

Girişken bir kızdı. Neredeyse benim boyumda ve geniş omuzlu olduğu halde bir yolunu bulup kendini küçülttü ve bana sokuldu. Elimi sırtından dolaştırıp göğsünün altına soktum. Koluyla aşağı bastırıp elimin hareketini zengin göğsüyle destekledi. Böylece kendimizi ifade etmiş, birbirimizi anlamış, durumu açıklığa kavuşturmuş olduk. Olacaktı. Olmaya başlamıştı. Geriye sadece ayrıntıları konuşmak kalıyordu.

Paltomu ve ceketimi gece boyunca boş olacağını düşündüğüm koltuğun üstüne bıraktım, kırışmayacakları şekilde, ama gelişigüzel bırakılmış bir hava vererek.

Evde kedi vardı. Yemek masasının sandalyelerinden birine tünemiş, sinmiş, sessizce bana bakıyordu. Korkak

kedisi. Her korkak gibi geleceği görüyordu. Arada bir uzun uzun gözlerini yumuyordu, gelecekte gördüklerinden bunalıp.

Sokak kedilerine benzemiyordu. Özel imalat olmaydı, markalı, imzalı filan. Bu onun uzak bir köşede sinip kalmasını, ikide bir gözlerini açıp onu tehdit edecek bir şey yapıyor muyum diye beni, tehdit unsurunu, kontrol etmek zorunda kalmasını önlemiyordu. Bakışlarından, başını omuzlarına gömüşünden sahibine önümüzdeki saatlerde, günlerde ve gecelerde ne yapacağını bildiği belli oluyordu. Sahibi ve kendisi için üzüldüğü, o gecenin bir an önce geçip gitmesini istediği de belli oluyordu. Bu ke-diye dikkat etmek lazım, dedim, çok şey biliyor.

Su sesi alçaktan geliyordu. Baştan aşağı yıkanmıyordu demek ki. Yani boylu boyunca. Su saçından, başından aşağı dökülse, düşse, daha başka bir ses çıkarırdı. Sadece sınırlı bir yıkanma, bölgesel, amaca yönelik. İyi. Gayet pratik. Ter kokmasın, kaka çiş kokmasın, yeter. Gerisini nasılsa parfümle halleder. Teninin doğal kokusunu o zaman henüz merak etmiyordum. Parfümün arkasında saklı kalabilirdi. Sonra su yükseldi, sesi yükseldi, saçlarının, dudaklarının sesiyle birleşti.

Banyodan çıkınca odasına geçip yine kapıyı kapattı. Demek odasına da dalmışlar. Artık kurulanmasını, giyinmesini duymadım, ama kısa sürdü, sadece televizyonu açıp gece bülteni aramama ve bulamamama yetecek kadar.

Gizli bir şey yapıyordum ve korkuyordum, karımdan, çocuklarımdan, patronumdan, arkadaşlarımdan, iş arkadaşlarımdan, kısaca bana sahip olan, hayatımı zorlaştırma, hatta karartma potansiyeline sahip herkesten, tek tek ve toplu olarak hepsinden. Ne kadar tedbirli olursam olayım, dışarıda hep kötü bir şeyler olacak gibi

geliyordu, yolları kapatacak, haberleşmeyi engelleyecek bir doğal afet gibi, ani bir darbeyle sokağa çıkma yasağı ilan edilmesi gibi, abluka gibi, salgın hastalık sonucu karantina gibi, sonuçta beni orada mahsur bırakacak, evime sırım bana ait olarak içüzuru içinde dönmemi ve hayatın beni her zamanki güleryüzüyle karşılaşmasını engelleyecek bir şey, o tahmin edilemez anda bulunmam gereken yerde, en lazım olduğum yerde değil de en bulunmamam gereken yerde bulunmamı öğrenilmeye bile değmeyecek adi, sahte bir gerçek durumuna düşürecek bir şey. Korkmamak elimde değildi. Korku, hayatım boyunca, en büyük yöneticim oldu. Belki kediyle birbirimizi o yüzden iyi anladık. O akşam boşvermek istiyordum ama her şeyin yolunda olduğundan emin olarak boşvermek istiyordum.

İçeri girişiyle bir aşamayı daha geride bıraktık. Her şey yolundaydı, olmasa haber olurdu. Saçları nemli ve parlaktı. Bir şort ve beli havada, öne doğru kalkık duran, sallandıkça göbeğini gölgeli, gizemli, bir yakın bir uzak gösteren bir bluz giymişti. Doğal olarak iççamaşırı yoktu.

Artık oldu sayılır, dedim kediye. Hadi, sen artık bakma. Kedi gözlerini yumdu.

“İstersen sen de duş alabilirsin,” dedi, otururken. Bunu benim için mi, kendisi için mi söylediğini anlayamadım. Kıpırdandım.

“Belki daha sonra,” dedim. Kendimden emindim.

“Sen bilirsin,” dedi. “Keyfine bak diye söyledim. Nasıl rahat edeceksen öyle yap.”

Kapının yanına bıraktığı çantasından sigara alıp geldi. Yanımdaki iki kişilik koltuğa oturdu, yanıma değil. Televizyona döndü.

“Ne bu? Film mi?”

“Dizi,” dedim. “Herhalde.” Televizyonu açık unuttuğum için kendime kızdım; geri zekalı durumuna düşmüştüm.

“Güzel mi?”

“Bilmem.”

“Bunu mu seyredeceksin?”

“Ne? Olur mu canım? Haber arıyordum.”

Sigarasını yakıp ben yokmuşum gibi televizyon seyretmeye başladı, kapıldı gitti sanki. Kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. Yanına gidip sırnaşmaya mı başlama-lydım, serbest memelerini mıncıklamaya, çıplak bacaklarını okşamaya? Nasıl yapılırdı o başlangıç? Öyle oturacak mıydık? Evli miydik? Yoksa sadece acelemiz mi yoktu? Televizyonu kapatarak itibarımı geri kazanmaya çalıştım.

“İçecek bir şeyin yok mu?” dedim, kumandayı seh-paya ilgisizce atıverirken, artan bir gerginlikle, belki ken-dine gelir diye.

“A, pardon ya! Ne getireyim? Bira, soda, viski...”

“Kahve. Birer kahve içelim.”

“Ben içmem. Sana yapayım,” dedi, kalkarken. O ka-dar önemsemiyor görüldüğü misafirini, önemsiz ve be-ceriksiz ve televizyoncu beni, bir anda tekrar adam yeri-ne koydu.

Bu kız yaramaz, dedim, içimden. Denge sorunu var. Bir öyle, bir böyle. Sikip de bir an önce gitmeli. Hatta daha önce. Kahve bile içmeden. O şaşırsın, benim canım sıkılacağına. Onu şaşırtmak benim can sıkıntımı geçirsin. İçimden bağırdım, ne lan, kadın görmemiş adam mıyız? Cesaret vermek için. Yoksa, kadın görmemiş adamdık. Dolayısıyla zor bir karardı, vazgeçmek, bu yüzden, ve bütün bir günü, hem de mesai saatleriyle dolu bir günü, bütün bir akşamüstünü ve gecenin çoğunu onunla geçirdikten, sayısız sonuçsuz ereksiyon yaşadıktan sonra. Onun pişmanlık dolu anılarına, akılsız sohbetlerine katlandıktan, cilvelerine cevap verdikten sonra. Bütün bunlardan sonra vazgeçmek için güçlü duygulara ihtiyacım vardı, gurur gibi, sözgelimi, utanç gibi, belki.

Aslında değişmeye, soğumaya arabasına binip evine doğru yola çıktığımız zaman başlamıştı. O zaman hissetmiştim. Yüzündeki o baştan çıkarıcı gülüş, olacakları önceden bilen ve isteyen ifade gitmişti. Belki araba sürerken kendini yola vermek istiyordur, demiştim. Ne de olsa çok içtik. Başkalarının kusurlarına, hatalarına, tuhafliklarına mazeret bulmakta üstüme yoktu. Ya da, ona kızmamak için elimden gelen yalanı söylüyordum, onun adına, ben, kendime. Zayıflığım bu kadarı olur.

Şimdi daha iyi farkediyordum. Belki onun evine gelmeyi kabul etmekle hata yapmışım, benden beklemediği bir sıradanlık sergilemişim; belki lüks bir otelin süitine ya da zengin bir arkadaşımın o gece için bana bıraktığı yalısına davet etmeliydim onu ve o da soğukta donmamak için beni evine davet etmek zorunda kalmalıydı. Konuk edilmeyi, ağırılanmayı umarken ev sahibi olmaya, daha önce kimbilir kaç kişiyle yaptığı aynı şeyi aynı yerde aynı şekilde yapmaya mecbur edilmemeliydi. Yolda başlayan ve evde tırmanan bu soğukluğu aklımin bir kenarına not ettim, kanaat notu olarak. Tecrübesiz olabilirdim, ama sıradan biri gibi, ötekilerden biri gibi davranılmayı kabul edemezdim, ben öyle davranmış olsam da. Sana gitmek yakışır, oğlum, dedim. Al ceketini, çağır bir taksi, paşa paşa evine dön. Bir daha da boyundan büyük işlere kalkışma. Efendi efendi otur karının dizinin dibinde. Denedin olmadı; her işte bir hayır vardır. Kalktım, ceketimi giydim. Yılların yasağına bir anda karşı çıkmak, ne zor! Mutfağa gittim.

Mutfak salona göre daha bakımsızdı. Eski yüzölü, her yanına turistik çıkartmalar yapıştıırılmış yerli malı bir buzdolabı, üç ayak üzerinde eğri, uzak köşede duruyordu. Mutfaka para harcanmamıştı, açıkça. Mutfakta zaman da harcanmıyordu, belli ki.

“Ne oldu?” dedi başını hafifçe bana doğru çevirip, kahveyi bir an olsun gözünü ayıramayacak kadar çok

önemsiyormuş gibi ama ceketime dikkat etmekten geri kalmayarak.

“Sıkıldım,” dedim. “İstersen çıkalım. Ya da ben ağır ağır gideyim.”

“Saçmalama,” dedi, sesine hızla anaç bir kararlılık vererek. Çocukmuşum, alınganlık yapmışım da o tecrübeli büyüğüm olarak anlamış, gönlümü almaya karar vermiş gibi. “Sana o kadar kahve yaptık, içmeden bir yere gidemezsin.” Sonra çapkın bir bakış. İçtikten sonra da gidemezsin.

“Başka zaman içeriz.” Hemen evet dersem numara yaptığım belli olur.

“Uzatma. Kahve oldu. Git otur yerine, geliyorum.”

Peki. Ama sadece kahvenin kısa hatırı için. Bir şey demeden, kuşkularım kısmen giderilmiş olarak geri döndüm. Aynı koltuğa, koltuğun ucuna oturdum, onu gitmekle tehdit etmeye devam etmek için. Ceketimi de çıkarmadım. Döndüğümü gören kedinin canı sıkılmıştı. Daha çokook canı sıkılacaktı pis kedinin, pis kadının korkak kedisinin.

Kahve bir şey benzemiyordu.

Kısaca teşekkür ettim. Şimdi yine avantaj bendeydi. İlgiyi yine üzerime toplanmıştı. Bir “gidiyorum” tehdidi yetmişti. Akşamki gibi, öğlenki gibi, daha önceki günlerdeki gibi olmuştu yine, gözlerimin içine bakıyordu, ki ben de onu öyle görmek istiyordum. O da her an kalkacakmış gibi koltuğun ucuna oturmuş, dizlerini hanım hanımcık birleştirmiş, bir dirseğini dizine, çenesini avucuna dayamış, beni seyrediyordu. Yüzünde rahat bir gülüş, gözlerinde ışıltı vardı, bana baktıkça arttı, gülüş de ışıltı da, hafif bir pembeleşmeyle. Birden kalkıp yanıma geldi, ortadaki sehpanın aramızdaki köşesini dolaşıp. Koltuğa çıktı, arkama geçip oturdu, bacaklarını iki yanı-

ma uzattı, bir kolunu omzumdan göğsüme sarkıtıp diğerini kolumun altından geçirdi. Çenesini omzuma dayadı. Bütün bunları benim iki kahve yudumum arasındaki kısacık zamanda ve beni ya da koltuğu sarsmadan, kahveyi dökmeme yol açmadan yaptı, iriliğinden beklenmeyecek bir hafiflikle. Elimdeki kahveyi içmeye devam etmeye, titremeye başlayan elimi kontrol etmeye çalıştım, yavaşladım, durdum. Boştaki elimi şimdi aynı hafiflikle bacağımanın üstünden aşağı sarkan çıplak bacağına koydum.

“Biliyor musun, çok şekersin,” dedi fısıltıya doğru alçalan bir sesle. Nefesini kulağımda duydum, kulağımın ta içinde, beynimin derin bir yerinde. Beynim, eğer beyinse, başımın içinde şişmeye, yüzümü yakmaya, derimi germeye başladı.

“Kahve çok güzel olmuş,” demeye çalıştım, “şekeri filan da... çok güzel.”

“Ben yaparsam güzel yaparım...”

Dilini kulağımda duydum, kulağımın ta içinde, beynimin en derin yerinde. Bağırarak istedim. Karımı düşündüm. Tikinti ve öfke dolu, engelleyici bakışını görünce şiddetli, sert bir şeyler yapma isteği duydum.

“... hem de her şeyi güzel yaparım.”

Bunu görmeyi çok isterdim. Sonra sınıksız dudakları olduğunu, hayatta bir kulakmemem olduğunu farkettiğim zaman artık nefes alamıyordum. Dursun, nefes alayım diye başımı arkaya çevirdim. Gözleri yakın ve ciddi ve ıslıl ıslıldı, gözlerimin içine bakıyordu.

Yatak odasında ince, uzun bir demir ayak üzerine oturtulmuş mor renkli, büyük bir mum vardı. Gece boyunca yandı. Hoş bir koku yayıyordu yanarken. Alevi kendi içine gizlenip gövdesinin yarı şeffaflığı arkasından odayı, yatağı, vücudunu aydınlatıyordu. Onun ışığı, onun gecesi idi. Gecisini bana sundu, beni gecesinde

ağırladı, gecem oldu; mum ışıklı karanlığım ve sahibim oldu. Oydu, sadece gecenin değil hareketin de sahibi. Biliyordu. Kedi kadar iyi biliyordu. Bilgisini gösterdi. Beni hareketsiz bıraktı; debelenmemi, bir şeyler yapmaya çalışmamı engelledi; kendimi güçsüz hissettim. Dayanmaya çalıştım. Sandığım kadar dayanıklı değilmişim. Ne de onun sandığı kadar. Konuşmayı seviyordu. Bu çok güzel, diyordu arada bir. Benim bir fikrim yoktu. Sadece hayran ve şaşkındım. Müdahale etmeye, kendimi göstermeye, ben de varım demeye çalıştıysam da olmadı, bildiği gibi yaptı. Herhalde o vakte kadar benim cinsel becerilerimin aşığı yukarı ne seviyede olabileceği hakkında bir fikir edinmiş ve gecesini riske atmak, ziyan etmek istememişti. Sevişmeyi önemsiyordu ve ezici bir stili vardı, bir karizması; şaşırtıcı, hayranlık verici, korkutucu, kışkandırıcı; giderek yok oldum; sadece mum ışığının izin verdiği gözlerim ve korkularım kaldı: Heyecandan ölürüm diye korktum. Utandım hatta, ölürsem diye. Hayata sarılmak, hayatla bağımı kaybetmemek için, son bir gayret, memelerini ve poposunu ellemeyi, tutunmayı becerebildim. Ölüp ölüp dirildim. Bir kadının hayatta böyle bir gücü olabileceğini, hayatta böyle yaşantılar yaşamının ve yaşadıktan sonra ölmemenin mümkün olduğunu bilmezdim.

Sonra beni yavaşça serbest bıraktı, vajinasına ilelebet hapsedebilecek gücü olduğu halde, ve sağ bıraktı. Yanıma uzandığında ne kadar zavallı ve ne kadar mutlu bir adam olduğumu düşündüm. Gözlerimi bile açamadım. Rahatça uzandı, bana döndü, dirseğine yaslanıp beni seyretmeye başladı; eminim yüzünde yarım saat önceki o gülüş vardı. Bir süre dinlendik. O bana bakarak, parmaklarını vücudumda gezdirerek, ben gözümü açmaya korkarak, uyuduğumu sanmasın diye arada bir oramı buramı oynatarak, sırtarak, dinlendik.

Gizli bir şey yapıyordum ve korkuyordum, karımdan, çocuklarımdan, patronumdan, arkadaşlarımdan, iş arkadaşlarımdan, kısaca bana sahip olan, hayatımı zorlaştırma, hatta karartma potansiyeline sahip herkesten, tek tek ve toplu olarak hepsinden.

Başarılı bir işinsanı, çekici bir erkek olan Murat'ın görece dengeli bir hayatı, huzurlu bir evliliği vardır. Gelgelelim şirkette yeni işe başlayan Selma'yla tanışması hayatında bir dönüm noktası olacaktır. Tüm dengesi altüst olan Murat o güne kadar sahip olduğu her şeyi sorgulamaya başlar.

Hamdi Koç'un 2002 tarihli romanı yayımlandığında büyük yankı uyandırmış, dönemin en çok okunan kitaplarından biri olmuştu. Yıpratıcı iş hayatını, metropol yaşantısını, cinselliği, evlilik kurumunu ve erkekliğin çıkmazlarını yalın bir dille irdeleyen *Melekler Erkek Olur*, sürükleyici, sakınmasız ve kışkırtıcı bir roman.

#aşk #boşanma #yalnızlık #işhayatı #çelişki #macera #tehlike
#ortayaşbunalımı

 can

canyayinlari.com | [f](#) | [i](#) | [t](#) canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4471-6

9 789750 744716